

Het Londense Congres

19—26 JULI 1952

De Redactie heeft een aantal collega's bereid gevonden een verslag te geven van hetgeen in de verschillende secties in Londen is behandeld en tevens van de tentoonstellingen, films etc. Schrijver dezes is verzocht een algemeen overzicht te willen geven van de indrukken te Londen opgedaan, ter inleiding van deze verslagen.

Laat ons dan beginnen te verklaren dat dit elfde Congres van de Fédération Dentaire Internationale zonder enige twijfel de belangrijkste bijeenkomst is geweest, ooit in enig land gehouden; dat de organisatie aan de allerhoogste eisen voldeed en dat de internationale sfeer gedurende de Congresweek niets te wensen overliet; dat geen enkele wanklank werd gehoord.

Wanneer men dan bedenkt, dat 74 landen waren vertegenwoordigd met 4350 Congressisten, dan is dit een prestatie, waar het Congresscomité zeer trots op kan zijn en men kan dan ook thans reeds vaststellen, dat het in afzienbare tijd niet mogelijk zal zijn dit Congres te overtreffen, en zelfs niet te evenaren.

Alle goede kwaliteiten die de Britten nu eenmaal kenmerken, kwamen hier typerend naar voren; de rustige en voortreffelijke voorbereiding, waarbij ook het geringste detail van te voren was bekeken, het niet te schokken vertrouwen, waarmede het geheel werd opgezet en de gelijkmoedigheid en goedgehumeurdheid van het gehele team van dames en heren, dat — hoewel fiks overwerkt — met onveranderlijke vriendelijkheid een ieder die wat te vragen had, tegemoet kwam.

Twee weken voor de aanvang van het Congres bedroeg het aantal inschrijvers ongeveer 2300. Als men dan vaststelt, dat voor de 4350, die zich veertien dagen later lieten inschrijven, alles gereed lag op naam, dat er geen tekort was aan de nodige drukwerken en dat zelfs de uitnodigingen voor de verschillende recepties etc. zo goed mogelijk waren gedistribueerd, dan stijgt het respect voor dit organisatievermogen. Wanneer men dan verder weet, dat het grote bal in de reusachtige Albert Hall, financiële kosten met zich meebracht (ongeveer een ton), die eerst gedekt werden bij een aanwezigheid van ongeveer drieduizend gasten, terwijl bij de aanvang nog geen 1500 waren ingeschreven, dan ligt het voor de hand dat er meerdere „sick headaches” waren voor het Comité, waar echter de buitenstaander niets van bespeurde.

Het is alles goed afgelopen; ook financieel zal het Congres blijken een succes te zijn geweest, niettegenstaande de astronomische getallen, die tegenwoordig een budget van deze aard plegen te versieren.

Het meest verbluffende was wel het verschijnsel, dat de Congressist de indruk had, dat het organiseren van een dergelijke massameeting een kinderachtig eenvoudige opgave was. Alles liep immers op rolletjes, alles was op tijd, niets haperde, het boekdeeltje, dat het programma bevatte, klopte op de minuut, of het nu voordrachten waren, demonstraties, films of televisie.

Voor al diegenen, die in hun eigen land verantwoordelijkheid dragen of droegen voor grotere of kleinere vergaderingen en zij die zich soortgelijke Congressen van vroeger kunnen herinneren, stonden verstomd over het gemak, de orde en regelmaat, waarmede dit alles verliep en lieten dan ook niet na, enerzijds te getuigen van hun onverdeelde bewondering, anderzijds zich af te vragen hoe zij thuis konden trachten dit na te doen.

Wat nu die regeling zelve betreft, geleid door de ervaringen bij vroegere Congressen opgedaan, had men bij voorbaat alle individuele voordrachten gecombineerd en traden alleen *rapporteurs* op, die van te voren waren aangezocht

en waarvan de rapporten zó tijdig waren afgedrukt, dat zij geruime tijd van te voren reeds in handen der Congressisten waren en de eveneens aangewezen „discussionopeners” derhalve van te voren de stof kenden en de gedachtenwisseling zodoende op het hoogste internationale peil werd gebracht. Slechts enkele voordrachten werden in het „International Dental Journal” bij de aanvang van het Congres gepubliceerd, hetgeen zijn oorzaak had in het te laat inzenden door enkele aangezochten, een euvel waar iedere Vergaderingsleiding chronisch mee te kampen heeft en waar men vrijwel machteloos tegenover staat. Toch zullen maatregelen nodig zijn om deze misstand bij een volgende gelegenheid uit de wereld te helpen.

Overigens is dit nieuwe internationale orgaan, waarin nu ook de „Handelingen” van het Congres zullen verschijnen, gebleken in een grote behoefte te voorzien en zal de tijd niet ver meer zijn, waarin ook de in zijn beroep maar matig geïnteresseerde zal inzien dat hij zich de weelde niet kan veroorloven dit orgaan niet te bezitten en te lezen!

Een nieuwigheid in de vergadertechniek, die zeer insloeg, was de „Brains-trust”, die op drie morgens werd gehouden, achtereenvolgens over Cariespreventie, Volledige Prothese en Orthodontie en waar door een aantal bekende internationale experts op die verschillende gebieden op het podium een aantal problemen werd besproken, waarbij een ieder door de leider werd verzocht zijn oordeel zeer in het kort weer te geven.

Dit gaf aanleiding tot geanimeerde discussies, met name wanneer over de gestelde problemen allerminst een communis opinio heerste en het auditorium luisterde aandachtig en geïnteresseerd naar deze — gemakkelijk te volgen — gedachtenwisseling.

Dit is zonder twijfel een methode, die ook nationaal navolging verdient.

Naast de voordrachten werd de gehele dag een reeks films vertoond op vrijwel ieder gebied der tandheelkunde.

Geheel nieuw was de levensgrote „Televisie”, die voor een ieder die dit heeft aanschouwd wel een openbaring zal zijn geweest. Met name de tandheelkunde heeft bij haar demonstraties te kampen met het feit, dat slechts zeer weinigen wat te zien krijgen. Op deze manier echter kan een gehele zaal de demonstrator volgen en op de meest perfecte en gemakkelijke wijze nauwkeurig en tot in de geringste details het gebodene kritisch bekijken. Het feit, dat de sprekers, die dit uiteraard allen voor het eerst deden, klaarblijkelijk geen moeite hadden zich aan te passen en dat de camera het essentiële gemakkelijk naar voren bracht, doet veronderstellen dat dit de methode der toekomst zal zijn zodra een en ander financieel te dragen zal wezen.

Behalve voordrachten, films en televisie waren er dan natuurlijk de tafeldemonstraties, die eveneens de gehele dag doorgingen. Een lijst van demonstratoren, indrukwekkend zowel wat kwantiteit als kwaliteit betreft, en vertegenwoordigend een zeer groot aantal landen, maakte duidelijk, dat ook hier inderdaad alles geboden werd wat momenteel op elk onderdeel der Odonto-Stomatologie van belang moet worden geacht.

Dan waren er tenslotte de tentoonstellingen. In het nabij liggende gebouw van de London County Council was de internationale tentoonstelling georganiseerd op het gebied der Mondhygiëne. Uiteraard zeer interessant en waar ook enige nieuwe films, op dit onderwerp betrekking hebbende, werden vertoond.

Met name de door de Congresleiding geïnspireerde film, die door de Firma Gibbs op zeer royale wijze was gefinancierd, betekent een grote aanwinst voor het filmarchief, omdat hier nu eens propaganda voor goede mondverzorging gegeven wordt op een wijze, die het publiek op de prettigste manier bezig houdt; het is niet alleen voortreffelijke propaganda, maar tevens een alleraardigste film.

In de Festival Hall waren voorts zowel de wetenschappelijke als industriële tentoonstellingen ondergebracht en ook hier kan gezegd worden, dat zij alles gaven wat men verwachten mocht en dat tevens het gebouw zich zo voortreffelijk leende voor het houden dezer exhibitions, dat men bijna het Congrescomité er van verdenken zou op de bouw invloed gehad te hebben, ware het niet dat wij weten dat het weliswaar gehoord werd in onafgewerkte staat, waarbij halsbrekende toeren over balken en slechts gedeeltelijk bestaande trappen nodig waren, maar dat toch de architectuur toen reeds was vastgelegd!

Ten slotte had men van de aanwezigheid van zovele buitenlanders ook nog gebruik gemaakt om iedere dag „research groepen” bijeen te brengen voor het bespreken van wetenschappelijke vraagstukken in kleinere kring, welke bijeenkomsten een groot succes bleken te zijn en met name een voortreffelijke methode voor de huidige internationale onderzoekers om elkaar behalve uit de literatuur, thans ook persoonlijk te leren kennen.

Last but not least waren er ook, als niet geringe attractie voor velen, de „at homes” in de verschillende „hospitals”, waar men zich bijzonder veel moeite heeft gegeven de buitenlandse gasten prettig te ontvangen, hun te laten zien wat er gedaan werd en door recepties en luncheons onderlinge kennismaking te bevorderen.

De Minister van Volksgezondheid memoreerde in zijn Openingsrede het feit dat „all work and no play makes Jack a dull boy” en dat een internationaal congres onder meer tot een van zijn belangrijkste opgaven moet rekenen de „entertainment” van de deelnemers opdat de internationale goede verstandhouding bestendig blijft en verstevigd wordt.

Welnu, ook van deze taak heeft het Congrescomité zich uitnemend gekweten en gemakkelijk was dit niet. De grootste eetzaal van Londen kan niet meer dan 1400 gasten bevatten en dit betekende dus dat het banket slechts voor een gedeelte der Congressisten toegankelijk zou zijn.

Hetzelfde gold in nog sterkere mate voor de recepties, die met vier à vijf-honderd invitaties uiteraard aan het maximum van de mogelijkheden kwamen.

Doordat de Regering, de London County Council, het Royal College of Surgeons, de Royal Society of Medicine, de University of London, het Bestuur van St. Bartholomew's Hospital, de British Dental Association, the Council of Education, de Congres Voorzitter, de Voorzitter der B.D.A. etc. allen een stuk van deze ontvangsten voor hun rekening namen, werd het mogelijk een zeer groot gedeelte der deelnemers de gastvrijheid te tonen, waarvoor de Britten terecht beroemd zijn.

En ook degenen die niet door functies verplicht waren op één achtermiddag drie of vier van deze recepties te moeten bezoeken, zullen zeker de gelegenheid hebben gehad verschillende van deze ontvangsten bij te wonen, waar het feit dat zij vaak in aloude gebouwen werden gehouden, veel tot de charme en de specifiek Londense sfeer bijdroeg.

Toch brak men zich het hoofd over het vinden van een lokaliteit, waar althans één avond het ganze Congres zou kunnen worden ondergebracht en zodoende kwam men automatisch terecht bij de Albert Hall, het enige gebouw dat een dergelijke mensenmassa herbergen kan.

Besloten werd om — ondanks de grote risico's — hier een Congressball te organiseren en wie deze grote, maar ouderwetse en lelijke concerthall kent, zal verstomd geweest zijn over de transformatie tot geweldige balzaal, met de Chelsea Arts Ball versieringen en de feestelijk met de vlaggen der landen getooide loges, waar gerecipiëerd werd en de ruim drieduizend goed geklede danslustigen in het licht der schijnwerpers een aanblik boden als maar heel zelden ergens te zien zal zijn.

Het slot vormden de F.D.I.-vergadering en het jaarlijkse diner, dat met zijn ongeveer driehonderd deelnemers een intiem feest werd van internationale verbroedering, die in de huidige wereld bepaald weldadig aandeed.

Dit, zo groots opgezette en uitgevoerde Congres, trok sterk de aandacht, zelfs in de grootste stad ter wereld. De Britse pers wijdde er veel aandacht aan en — soms niet zonder bewondering — werd vastgesteld hoe uitnemend dit beroep internationaal was georganiseerd en voorts hoe veelvuldig en gecompliceerd de verschillende gezondheidsproblemen zijn waarmee het zich bezig houdt.

Ook de Britse Regering had hiervoor een open oog en uit gesprekken met verschillende Ministers bleek ons dat men meer en meer inziet, dat de heden ten dage betreden wegen niet de juiste kunnen zijn en dat meer dan ooit de preventie op de voorgrond zal moeten worden geschoven, en dat goed Onderwijs en Research zo krachtig mogelijk dienen te worden bevorderd.

Vraagt men zich dan ook af, wat een dergelijk Congres, dat gedurende meerdere jaren zo ontzaglijk veel vergt van de amateurs-organisatoren, die zonder uitzondering allen een drukke werkkring hebben, voor nut afwerpt, dan moet het antwoord luiden dat al die arbeid in de resultaten ruimschoots haar beloning vindt; dat het enerzijds wetenschappelijk verantwoord is, anderzijds door het bijeenbrengen der meest vooraanstaande vertegenwoordigers der gehele vrije wereld voor de vooruitgang van het beroep van uitnemende waarde moet zijn.

Teneinde de organisatie goed te laten lopen, kreeg iedereen een „badge”, waarbij de verschillende kleuren aanduidden „active” of „associate member”, en zonder welke badge men niet werd toegelaten. De verschillende „Organising Committees” hadden een speciale kleur toegevoegd, waaruit kon blijken tot welke Commissie men behoorde.

Een groot aantal studenten, waaronder ook Nederlandse, had men uitgenodigd als tolken en de kleur van hun armbanden gaf de talen aan die zij konden spreken.

Er was voorts een speciale „press room” en iedere dag verscheen er een Congres Courant, uitgegeven door het „Press Committee”.

Behalve een zeer uitvoerig en overzichtelijk programma van 100 bladzijden, werd men ook verblijd met een keurig uitgevoerd „Souvenir Programme”, dat inlichtingen en artikelen en photo's bevatte zowel over het Congres als over Londen.

Een „Postkantoor” in het gebouw had een speciaal congrespoststempel. Voorts was er een Reisbureau en zelfs een theater dito, waar men tickets kon verkrijgen voor de voorstellingen in verschillende schouwburgen, die door de goede zorgen van het Comité reeds maanden tevoren waren gereserveerd.

Een Damescomité zorgde op charmante en perfecte wijze voor het welzijn der dames; het had de goede inval gehad de eerste Congresmorgen reeds de dames te noden op een drukbezochte „morning coffee”, waar de contacten gelegd werden voor het gezamenlijk maken van diverse uitmuntend gekozen „tours” naar de vele bezienswaardigheden van Londen en het Engelse landschap.

Men heeft de opmerking kunnen vernemen dat er een „teveel” was; dat men het niet allemaal kon bijbenen, maar dan wordt de opzet van een soortge-lijc Congres verkeerd begrepen, dat ten doel heeft al datgene te geven wat de tandheelkunde op een bepaald ogenblik, hier dus in 1952, te bieden heeft. Men zal dan een keuze moeten maken uit wat ieder individueel het meest interessant vindt en kan zich door persoonlijke contacten laten inlichten over hetgeen men uit de literatuur of van een demonstratie niet heeft begrepen.

Het is ons ook overkomen dat wij een nog jong collega tegenkwamen, die ons verzekerde dat hij eigenlijk „niets nieuws gezien had"! Wij hebben hem toen ontroerd de hand gedrukt, verheugd eindelijk ook eens een genie tegengekomen te zijn, die nu eens niet het besef kreeg, wat een gewoon mens gemeenlijk heeft, dat hij er „eigenlijk nog maar zo weinig van af weet", maar het trotse gevoel dat hij eigenlijk niet veel meer te leren had.

Als wij ten slotte nog even nagaan in welke mate ons eigen land een rol gespeeld heeft, dan kunnen wij vaststellen dat op het wetenschappelijke programma de namen van Prof. de Boer, Spoorenberg, v. d. Woerd en ondergetekende vermeld waren; dat v. d. Bergen Albrecht als demonstratoren zijn opgetreden, en dat de A.T.Z. op de tentoonstelling vertegenwoordigd was met een zeer waardevolle en uitnemend uitgevoerde statistiek over haar werkzaamheden te Amsterdam.

Nederland maakte met ongeveer 160 landgenoten, waaronder een zestigtal dames, een goed figuur. Toch betekent dit, dat 95 procent van het aantal Nederlandse tandartsen gemeend heeft zich de luxe te kunnen veroorloven bij deze grootse, unieke demonstratie van tandheekkundig kennen en kunnen te kunnen ontbreken. Wij geloven dat zij ongelijk hadden.

Wanneer wij dan zouden willen eindigen met een conclusie over het Londen-gebeuren, dan zouden wij de opmerking uit onze slotrede op het Congres willen herhalen:

Dit eerste grote na-oorlogse internationale tandheekkundig Congres heeft overtuigend aangetoond, dat aan het einde van de eerste helft van de 20ste eeuw ons beroep is uitgegroeid van tandheekkunde tot Odonto-Stomatologie.

De beoefenaren zullen alleen met behulp van de Overheid — en vice versa — in staat zijn de vele problemen en met name de sociale vraagstukken met vrucht op te lossen, teneinde te kunnen komen tot het tandheekkundig gezond maken van het volk.

Amsterdam, Aug. 1952

C h. F. L. N o r d